तया जनितदाक्षिण्यस्तैस्तैर्मधुरभाषितैः ।
सख्याः समाप्तनृत्याया निन्ये स वसतिं शनैः ॥ ४३१ ॥
अग्राम्यपेशलालापा तथा तं सा विलासिनी ।
उपाचरत् परार्घ्यश्रीः सोऽप्यभूद्विस्मितो यथा ॥ ४३२ ॥
ततः शशाङ्कधवले संजाते रजनीमुखे ।
पाणिनालम्ब्य भूपालं शय्यावेश्म विवेस सा ॥ ४३३ ॥
ततः काञ्चनपर्यङ्कशायी मैरेयमत्तया ।
तयार्थितोऽपि शिथिलं विदधे नाधरांशुकं ॥ ४३४ ॥
प्रवेशयन्निव वृद्धजनस्तां सत्रपां ततः ।
दीर्घबाहुः समाश्लिष्य स शनैरिदमब्रवीत् ॥ ४३५ ॥
न त्वं पद्मपलाशाक्षि न मे हृदयहारिणी ।
किं तु कालानुरोधोऽयं सापराधं करोति मां ॥ ४३६ ॥
दासस्तवायं कल्याणि गुणैः क्रीतोऽस्म्यकृत्रिमैः ।
अचिराज्ज्ञातवृत्तान्ता ध्रुवं दाक्षिण्यमेष्यसि ॥ ४३७ ॥
कार्यशेषमनिष्पाद्य सङ्गं मानिनि कञ्चन ।
अभोगे कृतसंकल्पं सुखानां त्वमवेहि मां ॥ ४३८ ॥
तामेवमुक्त्वा पर्यङ्कं साङ्गुलीयेन पाणिना ।
वादयन्निव निःश्वस्य श्लोकमेतं पपाठ सः ॥ ४३९ ॥
असमाप्तजिगीषस्य स्त्रीचिन्ता का मनस्विनः ।